

2006-4-2

Thema: **Ik heb dorst!**
- 5de kruiswoord

Lezen: Johannes 19,28-30; Psalm 69,14-30
Tekst: Johannes 19,28

“Mag ik voor een jurk, een MP3 speler, een baan of een fiets bidden?”
Mag ik een God met zulke wereldse dingen te belasten?
Mijn gebed moet toch over meer geestelijke dingen gaan?

Christenen kunnen vaak uitgebreid en vurig over dit soort vragen praten.
De eigenlijke vraag is: over welk deel van mijn leven gaat God?
Toen ik in het bouwbedrijf werkte, zei iemand eens tegen mij: joh, op zondag ben je met God en geloof bezig, maar nu zijn we in de keiharde werkelijkheid. Zondag mag je bidden, nu moet je werken.

Wanneer Jezus aan het kruis uitroept: “*ik heb dorst*” verbindt hij mijn dagelijks brood aan zijn kruis.
Wij geloven dat hij alles heeft gekocht met zijn bloed. Daarmee verbreekt hij ook onze materialistische instelling.

Hij wil vandaag, iedere dag, verder met ons. Hij wil ons helpen en voor ons zorgen. Alsof met een magneet trekt hij alle detail van onze leven naar het kruis toe: ook je hobby, voetbal, eten en tv-kijken.
Daarom deze uitroep: *ik heb dorst!*
Wij gaan met elkaar kijken hoe dit uitwerkt en wat dit concreet voor ons betekent.
Maar eerst moeten wij begrijpen wat Jezus hier zei.

Achtergrond

Eerst heeft Jezus aan het kruis zijn vader opdracht gegeven om de mensen te vergeven, omdat ze niet wisten wat ze deden.
Daarna heeft hij de gelovigen opdracht gegeven om elkaar te verzorgen.
En toen hij zijn Vader hem verlaten. Jezus brulde het uit: waarom?
Het was donker en stil.
Nu is deze Godverlatenheid voorbij. De grote strijd is nu gestreden.
Het is volbracht. De rekening is betaald. Volgelingen van God zullen niet meer door Hem verlaten worden.

Nu lezen wij in vers 28: *Jezus wist dit. Het is volbracht. Het is betaald.*
Je zou kunnen zeggen: Jezus is weer hier, bij ons, in de bewoonde wereld.

Maar wat gebeurde er nu tijdens zijn Godverlatenheid?
Hij was geconcentreerd op God en op zijn eigen lijden.
Als iemand psychisch of emotioneel intens worstelt, is hij daarna doodmoe. Je voelt als een uitgewrongen doek.

In zijn worsteling met de "waarom" van zijn eenzaamheid kwam zijn lichaam eenvoudig niet aan de beurt. De Godverlatenheid ging niet buiten zijn lichaam om. Een emotionele worsteling beïnvloedt je lichaam. Wij hebben geen aparte hokjes voor onze lichaam en voor onze ziel en voor onze geest. Geestelijke concentratie maakt je lichaam doodmoe en kan het breken.

Nu de verlatenheid voorbij is maakt hij de balans op. Hij beseft dat het volbracht is. En hij ziet ook wat nog zal komen: de overgave. Het einde is inzicht. Het ging bij Jezus zoals met het Onze Vader:

- eerst heiligde Hij de naam van God
- eerst zocht hij de komst van het koninkrijk
- eerst deed hij de wil van zijn Vader en liet hij zijn eigen wil los. Gehoorzaam aan en zijn Vader. Eerst God.
- Dan pas komt hij aan zichzelf toe en deed hij: geef ons heden ons dagelijks brood.

Jezus heeft dorst.

Het lijkt zo een gewone opmerking. Vanzelfsprekend. Iedereen heeft wel eens dorst.

Wij zijn geneigd om te denken: hij mag ook eens aan zichzelf toekomen? Even aan zichzelf denken. Dat mag toch na alles wat er nu gebeurd is?

Dat doen wij toch ook? Aan onszelf denken en voor onszelf zorgen - onszelf in de watten leggen van 's morgens vroeg tot 's avonds laat?

En toch is het anders. Jezus is steeds met de bijbel bezig: opdat de Schrift vervuld zal worden. Jezus zegt dat hij dorst heeft, zodat de bijbel vervuld zal worden.

Wat betekent dit?

Het is alsof hij zichzelf afvraagt: waar ben ik nu?

Eerst kijkt hij terug. Op zijn Godverlatenheid. Hij ziet dat het vervuld is.

Dan kijkt hij vooruit en ziet dat het nog niet afgelopen is. Er moet nog een en ander gaan gebeuren.

Nu zijn lichaam zo doodmoe is beseft hij dat hij op deze manier het eind niet zal halen. Als er niet wat er gebeurd zal ik sterven van de dorst.

En dat kan niet. Hij kan niet té vroeg sterven. Er zijn bepaalde dingen die nog moeten gebeuren.

Hij mag niet doodgaan omdat hij dorst heeft. De dood mag niet naar hem toekomen, over hem heen komen. Hij moet de dood tegemoet gaan. Zijn doodgaan is een daad. Hij moet het doen. Hij moet zijn leven geven. Het uitstorten in de dood.

Aangrijpend! In zijn diepste worsteling, als hij aan het eind van zijn krachten is, blijft hij vol van God. Gehoorzaam, tot aan het eind toe. Volhouden. Niet verslappen. Niet overgaan in zelfbejammeren. Eén doel voor ogen en dat wil hij ten alle kosten bereiken.

Ook als je rammelt van de honger en bijna vergaat van de dorst en als je vraagt om een slok, dan nog te vragen wat de bijbel zegt en alleen maar te doen wat de bijbel zegt.

Zo ziet u dat zijn eigen wil ze steeds op de achtergrond blijft staan. Hij is totaal uitgeput. Hij kan niet verder. En toch wil hij volkomen toegewijd blijven en zijn doel bereiken: zijn dood zodat wij kunnen leven.

Daarom vraagt hij kracht voor zijn verdere dienst. Hij is nog niet klaar. Hij moet helder blijven tot het einde toe. Het moet een daad van geloof zijn. Hij wil het helder en bewust ondergaan. Geen morfine. Daarom weigert hij eerst de mirre, die verdoven. Geen verdoving, maar de helderheid. Alleen water zodat zijn geest helder kan blijven en zijn ogen bewust naar God blijven kijken. Geconcentreerd. Gefocust. Hij wil drinken om zijn programma af te werken.

Hij denkt niet aan zichzelf. Hij probeert niet zijn eigen verlangens en begeerte te bevredigen. Hij wil dat de bijbel vervuld wordt.

Hoe anders, wanneer wij dit met onszelf vergelijken. Ook met onze gebeden. Het is altijd maar weer "ik". Wij moeten ons ertoe zetten om ook voor "hen" of "zij" te bidden. Onze behoeften, verlangend en begeerte. De greep van materialisme wurgt ons en stopt niet bij de deur van de kerk. Talloze mensen bidden vandaag niet meer, ook niet kerk mensen. Nee, ze stellen hun eisen, ze vechten voor hun rechten - al is er geen sprake van honger of dorst. Wij willen hebben om te genieten. Wij kennen onze grenzen niet meer. De menselijke behoefte bepaalt de waarheid. Onze verlangens bepalen wat goed is. Dat wordt onze norm. Wij zorgen voor ons kapitaaltje: letterlijk en figuurlijk.

Maar als Jezus dorst heeft, is het puur dat de Schrift vervuld wordt. Hij laat hier zien dat wij een programma hebben: kerk, zending, evangelisatie, scholen.

Jezus wil zijn kinderen bijeen brengen en haar taak en roeping in deze wereld geven. De bijbel vervullen.

De kerk is geen organisatie die zending bedrijft of evangelisatie doet. Omdat er zending wordt gedaan, is er een kerk. Zijn wij in onze manier van kerk zijn, in wat wij doen en waarom wij dingen doen, bezig met onze zelf, onze eigen behoeften, of wij als Jezus gefocust om alleen maar de bijbel te vervullen? "Ik verlang maar één ding, Hem gericht te kennen en andere hem te laten kennen".

Jezus wist hoe groot de verzoeking voor zijn kinderen zou worden, ook in het maatschappelijke en economische leven: brood, water, kopen en verkopen.

En wat wij daarom nodig hebben is de heilige Geest. Dit is niet om het alles te vergeestelijken, maar zonder de heilige Geest zijn wij zwak, op onszelf gericht, egoïstisch, individualistisch en materialistisch. Ook in de kerk.

De Geest moet dit uit ons weg filteren.

Jezus wilde alleen de wil van de Vader toen, en wij?

Als wij de Geest hebben, zijn wij sterk en vormen wij een gemeenschap die elkaar dienen en helpen. Hebben wij de Geest? Heeft u de Geest?

Maar wij zijn bang om onszelf helemaal in vertrouwen over te geven. Wij vertrouwen te veel op onze eigen verstand en redeneringen.

Maar Christus hield tot het einde vol, bewust, helder, om te zorgen dat wij alles nodig hebben om God voluit te dienen.

Wij hoeven niet bang te zijn dat wij tussen de wal en het schip geraken. Hij zal zorgen. Hij zal de dorst lessen, zodat wij het tot het einde toe kunnen volhouden. Zodat wij de moed hebben in het geloof om alles in de naam van God aan te pakken.

En zo zal hij zorgen dat wij het einde halen: de zachtmoedige zal eten, verzadigd worden en de Here prijzen.

Om fijn te leven?

Nee, maar wel om onze getuigenis te voltooien.

Om kerken te stichten, doordat hij het evangelie vertellen.

Om andere hun dorst te lessen en niet alleen maar de onze in de kerk.

Daarom is er brood en water.

Daarom schrik ik van opmerkingen, zoals: ik lust niet, ik wil en eist dit of dat in de kerk, of van de regering; wij staken omdat wij recht hebben...

Wij leven niet voor onszelf. Jezus deed het ook niet. En juist daarin liggen de zegen en het geluk.

Jezus heeft ons dagelijks leven verbonden aan het kruis. Daarvoor had hij dorst. Dat alles aan hem verbonden zou worden.

Dat de hele wereld mag meegenieten van de vruchten van zijn lijden en sterven.

De kerk bestaat niet voor zichzelf. U bent niet lidmaat van de Lijnbaan voor uzelf. Maar voor God. Om hem te dienen in de hele wereld: in de hulpdiensten, onderwijs, medicijnen, politie. Ook de strijd tegen armoede, honger en aids.

Zijn kruis, zijn dorst aan het kruis, reikt naar al deze dingen uit. Daarom wil hij ook de zeggenschap hebben over elke cent dat ik uitgeef of niet. Zijn kruis gaat ook daarover.

Jongens en meisjes, laten jullie studies, examens en, geld-verdienen en zakendoen in het licht van Christus zijn. In het licht van de roeping die je hebt gekregen.

God gunt je veel, ook materiële genot, maar wanneer je, hoe klein of materieel ook, je (of dingen oid) losmaakt van het kruis, is het afgoderij, materialisme en zonde voor God.

Je voorbeeld: Jezus heeft alles met een open bijbel gedaan, zelfs het vragen om iets te mogen drinken.

Als zijn geest in ons is, zullen wij de koning met blijdschap dienen en zullen we bereid zijn om zelf op te offeren, te verteren of op te branden als het moet, als het licht maar doorgaat.

“Wij zijn doorgewinterde egoïsten en materialisten”, zei iemand. Dit is hard gezegd, maar waar. Laten wij maar eerlijk zijn. Maar wanneer de Geest in je leeft zul je zien wat het kruis van Christus in je leven kan doen.

Hoeveel dorst heb je? Bid erom.

Amen